Samling af Afgørelser

PERSONALERETTENS DOM (Første Afdeling)
30. september 2010

Sag F-43/09

Carlo van Heuckelom
mod
Den Europæiske Politienhed (Europol)

»Personalesag — vedtægten for Europols ansatte — artikel 29 — avancement til et højere løntrin tildelt på grundlag af en bedømmelsesrapport — ulovlighedsindsigelse for så vidt angår den afgørelse, hvorved politikken om indplacering i lønklasser og på løntrin blev indført — Europols direktørs og styrelsesråds respektive kompetencer — Europols direktørs skønsbeføjelse — grænser«

Angående: Søgsmål anlagt i henhold til artikel 40, stk. 3, i konventionen udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om oprettelse af en europæisk politienhed (Europolkonventionen) og artikel 93, stk. 1, i vedtægten for Europols personale, hvorved Carlo van Heuckelom har nedlagt påstand om annullation af den afgørelse, som Europols direktør traf den 14. juli 2008, hvorved han blev tildelt et enkelt løntrin med virkning fra den 1. april 2008, samt af afgørelse af 19. januar 2009, hvorved hans klage over førstnævnte afgørelse blev afslået.

Udfald: Europol frifindes. Hver af sagens parter bærer sine egne omkostninger.

Sammendrag

1. Annullationssøgsmål — retlig interesse — fysiske eller juridiske personer
(Art. 263, stk. 4, TEUF)

2. Tjenestemænd — søgsmål — forudgående administrativ klage — overensstemmelse mellem klage og søgsmål — identitet mellem genstand og årsag — ulovlighedsindsigelse, der vedrører en anden retlig årsag end den, der fremgår af klagen — antagelse til realitetsbehandling
(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)

3. Tjenestemænd — Europols ansatte — avancement til et højere løntrin hvert andet år
(Vedtægten for Europols personale, art. 28 og 29)

4. Tjenestemænd — Europols ansatte — avancement til et højere løntrin hvert andet år
(Vedtægten for Europols personale, art. 29)

1. Annullationssøgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person kan alene antages til realitetsbehandling, hvis sagsøgeren har en interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse forudsætter, at en annullation af den pågældende retsakt i sig selv kan have retsvirkninger, eller — sagt med andre ord — at søgsmålet ved sit resultat kan formodes at tilføre sagsøgeren en fordel.

(jf. præmis 31)

Henvisning til:

Domstolen: 24. juni 1986, sag 53/85, AKZO Chemie og AKZO Chemie UK mod Kommissionen, Sml. s 1965, præmis 21

Retten: 14. september 1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 59 og 60 og den deri nævnte retspraksis; 20. juni 2001, sag T-188/99, Euroalliages mod Kommissionen, Sml. II, s. 1757, præmis 26; 28. september 2004, sag T-310/00, MCI mod Kommissionen, Sml. II, s. 3253, præmis 44

2. Ifølge reglen om overensstemmelse mellem klage og søgsmål skal der i det væsentlige være overensstemmelse mellem genstanden for og årsagen til stævningen og genstanden for og årsagen til klagen. Der bør anlægges en fleksibel fortolkning af denne regel. Reglen om overensstemmelse mellem klage og søgsmål kan således kun finde anvendelse i det ene tilfælde, hvor søgsmålet ændrer genstanden for og årsagen til klagen, idet begrebet »årsagen« til klagen skal fortolkes vidt. Efter en sådan fortolkning skal der i en sag, hvor der er nedlagt påstand om annullation, ved »tvistens årsag« forstås sagsøgerens anfægtelse af den pågældende forvaltningsakts indre lovlighed eller, alternativt, anfægtelse af dens ydre lovlighed.

Hvad angår ulovlighedsindsigelser bemærkes, at selv om de vedrører en anden retlig årsag end den, der fremgår af klagen, ville en afvisning heraf på grund af tilsidesættelse af reglen om overensstemmelse mellem klage og søgsmål bryde ligevægten mellem beskyttelsen af tjenestemandens ret til domstolsprøvelse og formålet med den administrative procedure, og en sådan afvisning ville udgøre en uforholdsmæssig og uberettiget sanktion over for tjenestemanden. På grund af en ulovlighedsindsigelses iboende juridiske karakter samt det ræsonnement, der får den pågældende til at søge og rejse en sådan indsigelse, kan det nemlig ikke forlanges af den tjenestemand eller den ansatte, der indgiver klagen, og som ikke nødvendigvis råder over de relevante juridiske kvalifikationer, at vedkommende skal fremsætte en sådan indsigelse under den administrative procedure, idet hans søgsmål i modsat fald vil blive afvist. Dette gælder så meget desto mere, som fremsættelse af en ulovlighedsindsigelse under den administrative procedure næppe vil kunne medføre, at tjenestemanden får medhold i klagen på dette trin, fordi det er usandsynligt, at administrationen skulle vælge at undlade at anvende en gældende bestemmelse, der eventuelt er i strid med en trinhøjere regel, med det ene formål at gøre det muligt at opnå et udenretligt forlig.

(jf. præmis 43 og 44)

Henvisning til:

Personaleretten: 1. juli 2010, sag F-45/07, Mandt mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A-1, s. 0000, og II-A-1, s. 0000, præmis 109, 115 og 119 og den deri nævnte retspraksis, samt præmis 121

3. I den ordning for fastsættelse af lønklasser og løntrin, som finder anvendelse på Europol, foreskrives to forskellige procedurer. Den første er den bedømmelsesprocedure, der er omhandlet i artikel 28 i vedtægten for Europols personale, og som henhører under bedømmerens kompetence, og den anden er den procedure for avancement til et højere løntrin, der er omhandlet i nævnte vedtægts artikel 29, og som henhører under den kompetence, der tilkommer Europols direktør.

I henhold til artikel 29, første afsnit, første punktum, i vedtægten for Europols personale træffer Europols direktør hvert andet år afgørelse om at tildele Europols ansatte et højere løntrin på grundlag af en »vurdering«, der tager hensyn til hver enkelt ansattes arbejdsindsats. Når det af artikel 29, første afsnit, tredje punktum, fremgår, at »[d]e nærmere enkeltheder vedrørende vurderingsproceduren fastsættes af styrelsesrådet«, indebærer dette følgeligt en henvisning til den procedure, i hvilken forbindelse Europols ansattes arbejdsindsats vurderes og bedømmes. Bestemmelsen indebærer således ikke, at Europols styrelsesråd skal fastsætte regler for avancement til et højere løntrin.

(jf. præmis 48-50)

Henvisning til:

Retten: 22. marts 2006, forenede sager T-209/02 og T-210/04, Mausolf mod Europol, Sml. Pers. I-A-2, s. 79, og II-A-2, s. 335, præmis 37

4. I henhold til artikel 29 i vedtægten for Europols personale kan direktøren tildele højst to løntrin hvert andet år på grundlag af en vurdering, der tager hensyn til den ansattes arbejdsindsats. Ved anvendelsen af denne artikel skal der tillægges Europols direktør et vidt skøn i lighed med det skøn, som tilkommer ansættelsesmyndigheden ved anvendelsen af tjenestemandsvedtægtens artikel 45.

Kriterierne for tildeling af løntrin fremgår af artikel 5, stk. 1, i retningslinjerne for fastsættelse af lønklasser og løntrin for Europols personale, som er vedtaget af direktøren. På grundlag af de to seneste årlige vurderinger tildeler direktøren to løntrin til de ansatte, som kontinuerligt eller ofte har overgået forventningerne, ingen forhøjelse til de ansatte, der kun delvist eller slet ikke har opfyldt forventningerne, og et løntrin til de øvrige ansatte.

Det fremgår af den nævnte artikel 5, stk. 1, at direktøren kun kan tildele to løntrin i de situationer, hvor den ansatte har udført en særlig stor arbejdsindsats og ikke har begrænset sig til kun at opfylde forventningerne i hvert af referenceperiodens to år. Disse kriterier, som ganske vist er meget strenge, har til formål at belønne en kontinuerlig indsats. Det kan ikke bestrides, at denne politik, der har til formål at tilskynde de ansatte til at yde en indsats, der overstiger forventningerne — en politik, som er vedtaget af Europols direktør inden for rammerne af det skøn, som tilkommer ham i medfør af artikel 29 i vedtægten for Europols personale — fremmer tjenestens interesse.

Direktøren har ingen skønsbeføjelse ved anvendelse af artikel 5, stk. 1, i den nævnte afgørelse, og han skal nøje overholde de kriterier, der fremgår af nævnte bestemmelse. Den begrænsning af direktørens beføjelser vedrørende avancement til et højere løntrin, som disse kriterier medfører, giver netop direktøren muligheden for at sikre, at ansøgningerne underkastes en grundig og rimelig behandling under overholdelse af ligebehandlingsprincippet.

(jf. præmis 59 og 61-63)

Henvisning til:

Retten: Mausolf mod Europol, præmis 67